

SOUTHWEST ABSTRACT COMPANY

JOOST NIEUWENBURG IN CONVERSATION WITH KALEB DE GROOT

Anybody invited to realize a project in 1646 is asked to engage in conversation with a previously unknown correspondent.

This conversation takes place via e-mail and stretches through the whole period during which the artists develop their initial idea into final results. 1646 invites the correspondent at the other end of this contact to figure his/her way through this actual process.

In trying to picture what result the artists' work is going to, such exchange can become a reflection on the amount of otherwise untraceable choices of the moment which make up to the artists' practice.

This issue is part of the exhibition by Kaleb de Groot *Southwest Abstract Company*, October 9 2009 till October 31 2009 in 1646.

This artist
Kaleb de Groot

This correspondent
Joost Nieuwenburg

Concept and design
Nico Feragnoli

1646.

Boekhorststraat 125, 2512 cn, The Hague
The Netherlands

<http://1646.nl> - info@1646.nl

2 OKTOBER: Joost Nieuwenburg [JN] aan Kaleb de Groot [KdG]
Beste Kaleb,

Omdat ik heb begrepen dat je in je werk gevoelig bent voor de betekenis van de locatie zou ik je willen vragen wat deze keer de rol van de omgeving voor je werk gaat worden? Of vraagt een galerie setting om een andere benadering? Hoe laat je de tentoonstelling tot stand komen? Ook ben ik nieuwsgierig naar de geplande performance en meer precies naar wat je daarmee wilt onderzoeken (ik reageer hier op de tekst van de e-mailuitnodiging).

Met hartelijke groeten
Joost

KdG - JN

Hallo Joost,

Welkom in de laatste week voor de openings-email-dialoog. Dit keer is het niet zozeer de betekenis van de ruimte als wel de feel van de 'nieuwe ruimte' van 1646. Meteen al de eerste keer dat ik er kwam viel me het karakteristieke ontwerp op.

Met mijn installaties kies ik ervoor om een direct ruimtelijke dialoog aan te gaan. Doordat de grenzen van deze ruimte zich heel erg als schil manifesteren zijn het vooral de trappen in de voor- en achterraimte die dit keer mijn aandacht opeisten. Die hebben een vreemd sculpturaal karakter door hun ruimtelijke penetratie van de schil en hun generieke lelijkheid. Een steeds terugkerend element in mijn werk is te trachten een symbiose aan te gaan met lelijke / foutieve gegevens. In de performance, die op dit moment nog volop in ontwikkeling is, zal het traject en het produceren van 'een beeld' centraal staan. Het fysieke karakter van sculptuur / architectuur en performance is daarbij een gereedschap en een directe ervaring voor mij en het publiek. Mijn performances zijn meestal niet van het zachtvaardige soort, soms niet voor mij en soms ook voor het publiek. Als je wil kan je dit ook op het internet vinden op mijn website en Youtube.

Ik ben benieuwd naar het volgende mailtje. Morgen begin ik op te bouwen in Den Haag. Zondag is altijd een hele fijne dag. Dan is het heel rustig.

4 OKT: JN - KdG

Hallo Kaleb,

Ik zag dat je veel met andere kunstenaars hebt samengewerkt, zowel op het vlak van het maken van werk als ook op het vlak van het samenstellen en organiseren.

Zou je deze samenwerkingen (in de brede betekenis van het woord) kunnen karakteriseren als een onderdeel van je oeuvre? Kan je ook

een gemene deler aanwijzen in deze samenwerkingen en hun positie duiden ten aanzien van de rest van je werk?

Succes met opbouwen!

KdG - JN

Nog even terugkerend op die trappen die ik in het vorige berichtje noem.

De trap in de voorruimte komt me heel goed uit, maar die in de achterraimte zat me behoorlijk in de weg. Daar hebben Johan en ik gister een wandje voor gezet waardoor de bar een iets afgeslotener ruimte wordt en er een achtergrond is voor een kleine installatie die ik ga tonen.

Nu terug naar je laatste mailtje.

Ik heb inderdaad veel met mensen samen gewerkt en dat zal ook blijven gebeuren. Maar op een minder permanente basis.

Het is niet altijd goed gegaan. En je verliest er ook vrienden door. Combinatie van mensen is het altijd zoeken naar de balans. Wat ik bijvoorbeeld een pre vind is dat als de situatie goed is je met z'n tweeën als drie personen fungeert.

Je voelt je soms als een reus met zes armen en een zeer dynamisch brein. Die weinig 'last' heeft van onzekerheden of vermoeidheid.

Op een gegeven moment was ik er moe van en zat het in de weg. Ik wilde graag weer alleen werken. Dat gaat nu heel goed maar er zijn wel meerdere collaboraties gepland.

Zo ga ik met Roosje Klap (mijn vrouw) een derde stap nemen in een langdurig terugkerend project over architectuur (Berlijn 2003, Xiamen 2008, Amsterdam 2010). Met OVP (Organisation for visual progression), een organisatie die workshops geeft over video activisme, ben ik nu een tentoonstelling aan het voorbereiden.

En met Jonas Ohlsson en Daniela Bershan bouw ik een paviljoen op Kwakoe (Surinaams festival in de Bijlmer) volgend jaar zomer, en ga zo maar door. Er is geen gemene deler wat betreft samenwerken alleen misschien dat er veel vrienden waarvan ik houd mee gemoeid zijn. Maar ik sluit zeker niet uit dat ik ook vreemden wiens werk / denkwijze ik heel interessant vind uitnodig voor een samenwerking of tentoonstelling.

Ik geloof er in dat, doordat kunst een menselijke uitvinding is, het zich dus ook uitstekend leent voor collaboraties met andere mensen. En ook dat het door zijn zeer gelaagde structuur een bepaald engagement kan meedragen, maar dat is iets waar een hele gevoelige balans elke keer voor gevonden moet worden.

Kunst is dus iets intermenselijks en daardoor werk ik samen. En het is een van de disciplines die ik binnen mijn werk bezig. Zoals je misschien hebt gezien is mijn werk qua vorm vrij divers. Samenwerking is een vorm daarvan.

7 OKT: JN - KdG

Hoe staan de zaken ervoor met de opbouw? Kan je misschien iets vertellen over de afwegingen die je nu aan het maken bent binnen het werk?

Wat zou je komende vrijdag tot stand gebracht willen hebben?

Ik wil nog even terug naar de vraag over het samenwerken. Als ik nadenk over de mogelijke betekenis van deze

werkwijze en hoe deze manifest word in je werk dan kom ik uit (en ik zag dat je zelf het begrip ook gebruikt) bij sociale sculptuur.

Bijvoorbeeld: Motel Nooitgedacht is niet gewoon een anti-kraak locatie waar je een aantal jaar hebt gewoond, het verword tot een initiatief waarin jij een katalyserende rol speelt en de grens tussen het gewone leven en kunstproductie word opgeheven.

Het samenvallen van je persoonlijke leven, gemeenschapszin en het delen en maken van werk heeft in Motel Nooitgedacht net als bij Food van Carol Goodden en Gordon Matta-Clark na het beëindigen van het project misschien wel een waardeverandering doorgemaakt. Van een plek waar een relatief kleine groep mensen gebruik van maakt verwordt het tot een overdraagbaar concept van samenwerking en mogelijkheden, wellicht ook idealiseerbaar.

De werken The Revirgin Hotspots en Zig/Zag Proxy hebben ook elementen van sociale sculptuur in zich en dat lijkt er heel bewust aan toegevoegd.

Ik wil de vraag nu anders formuleren: Wat voor betekenis ken je toe aan opstellen van parameters in je werk waarbinnen publiek / gebruikers zich bewegen?

KdG - JN

Hallo Joost,

Wat een verrijking om zo een dialoog te hebben.

Ik ben nu weer een paar dagen bij mijn familie in Amsterdam. Morgen ga ik terug naar het mooie lelijke Den Haag om de puntjes op de i te zetten.

Er komt nog een sculptuur bij die de voor en achterraimte meer met elkaar verbindt. En nog een tekening als documentje van de show.

Hopelijk loopt het allemaal soepel. De plankenkoorts begint nu wel. Ik had al het gevoel dat het te leeg was in de achterraimte en dat er een iets te grote inhoudelijke afstand was tussen de twee ruimtes. Die verbinding probeer ik nog tot stand te laten komen.

Inderdaad is sociale sculptuur een goede benaming, alhoewel ik het niet de hele lading vind dekken. Waarom ik ooit begonnen ben met het meer betrekken van publiek is omdat ik ze ook zag als 'materiaal' of als klei. Niet gezien vanuit de positie van machtsmisbruik maar meer om het gegeven aan de kaak te stellen. Nou heb ik waarschijnlijk een cynische inborst maar hou heel erg veel van humor als gereedschap. Ik zal niet terugdeinzen om het publiek iets aan te doen. Dit gebeurt veelal in mijn installaties en performances. De manier van bewegen van het publiek door mijn installaties laat hun een andere manier van aanwezigheid voelen. Ook al wordt het niet altijd meteen opgemerkt. De psychologie van een ruimte is in die zin dus heel belangrijk. Mijn performances zijn altijd een test voor mijn eigen lichaam. Twee en half uur lang in een mensgroot larve pak, ingesmeerd met slijm, door een winkelcentrum kruipen is daar een heel goed voorbeeld van. Ook in 1646 is de performance een directe lichamelijke ervaring, voor mij en het publiek. Ik stel hiermee het fysieke van de beeldhouwkunst aan de kaak door een performatieve installatie te tonen.

Om terug te komen op de sociale sculptuur. Ik heb het

altijd gezien als een vriendelijke vorm van kunst. Daar is op zich niks tegen maar in relatie tot mijn werk is het te vriendelijk. Een bepaald gevoel van onbehagen is wel op zijn plek. Dat maakt het voor mij ook heel menselijk. Nu ga ik misschien een beetje te ver en is het te oordelend maar mensen in het algemeen hebben een te hoge pet van zichzelf op. Een bepaalde nederigheid is wel op zijn plaats. Maar door mijn luidruchtige en misschien agressieve performance probeer ik mijn publiek niet tegen de muur te zetten want tijdens het geweld probeer ik een subliem beeld te vervaardigen. Southwest abstract company gaat heel erg over het traject van de kunstenaar, dat ik probeer bloot te leggen. Met fouten, precisie, zelfspot en moed. En om in te gaan op Motel Nooitgedacht dat was een heel intensief project. Waar we (Adam Marshall en ik) er ook echt voor kozen om aan de ene kant een vakantiebestemming te zijn voor uitgebluste kunstenaars en aan de andere kant het de uitgenodigde kunstenaars ook niet makkelijk te maken, doordat het Motel een hele specifiek karakter had. Zeer uitbundig in kleur met allemaal vreemde ruimtes (bar in de kelder waar je niet kon staan, Mexicaanse motel kamer in de schuur, tentoonstellingsruimte in een gekraakte bunker uit WOII, (saillant detail: boven de deur als je naar buiten ging stond in gotische letters: Was wurde der fuhrer dazu sagen.) en een mini cinema op de overloop voor vijftien man publiek). Elke keer was het een feest om twee dagen tentoonstelling te houden en je eigen speciale huis bij zee aan de kunst en haar bevolkingsgroep uit te lenen. Hetzelfde merk ik nu ook weer. Dat ik met anderen een paviljoen voor hedendaagse kunst op een zeer gevestigd festival als Kwakoe kan gaan neerzetten is een eer en een uitdaging. Daar komt Food dan eigenlijk ook weer in terug ook al hoorde ik daar pas later van. De vrijheid te hebben kunst te maken moet gevierd worden met anderen.

8 OKT: JN - KdG

Hallo Kaleb,

nog op de valreep een paar vragen en gedachten, ik hoop dat je er nog tijd voor vind. Als je het hebt over de psychologie van een ruimte wat bedoel je daar precies mee? Destructie is een begrip dat op verschillende manieren in je werk tot uiting komt, welke betekenis geef je hier zelf aan? Mijn nieuwsgierigheid is gewekt door wat je vertelt over het traject van de kunstenaar en hoe je dat gaat bloot leggen in een performance. Meer nog dan naar het al dan niet sublieme beeld dat tot stand wordt gebracht, ben ik benieuwd of dit net als bij je tatoeages en Goedendag / One Hot Blue Ball, waar een moment uit je leven verwordt tot een werk, samen gaat vallen met je persoon. Jij als kunstenaar die in een kunstuiting de rol speelt van een kunstenaar lijkt bij de eerste gedachte vooral recursief maar juist in het spelen van een rol zit de crux, daarin kunnen betekenissen opgerekt of verschoven worden. Ik zie je morgen om de vrijheid van het kunst maken te vieren!

9 OKT: KdG - JN

Hallo Joost,

Ik ga proberen om hier nog goed op te antwoorden. Het is nu kwart voor vijf ik ben klaar met installeren. Over een paar uur gaat de show open.

Elke ruimte heeft een bepaalde invloed op een mens, bewust of onderbewust, dat is een stuk gereedschap voor mij.

Als je veel verhuist merk je dat er een hoop stuk gaat. En je gevoel voor 'plek' wordt een begrip met een bepaalde flexibiliteit. Ik merkte dat destructie veel aanwezig was in mijn eigen leven en probeerde daar een opbouwend gegeven van te maken.

Het traject is daar ook een onderdeel van. Beweging is daar inherent aan. Maar de tatoeages zijn daarbij iets wat een permanent en mobiel gegeven is. Ook voor deze show zal ik weer iets onder mijn huid laten plaatsnemen.

Ik moet mij gaan voorbereiden voor vanavond.

Hartelijke groet,

Kaleb

A. Southwest abstract company. Mixed media installation.

1. Self destruct. Rust stain drawing.

2. Stress. Bilberry juice, bleach.

3. 1646. Bilberry juice, bleach, ink.

4. Bolkop. Ink drawing on ricepaper.

5/6. THT 2D. Print, rust, oil.

7. The illegitimate legacy of Coolie Bwana. Wood, quicksilver.

8. Exploded UXO katete. Blind print.

9. Video of the opening performance.

10. Dragon with Herpes Simplex. Ink drawing on rice paper.

11. THT 3D. Wood, fibreboard, paint.

12. Sexy. Rust stain drawing.

